

DÉLSOMOGY

Megjelenik Szigetvárott hetenkint egyszer: Vasárnap.

Előfizetési árak:
Egész évre . . . 8 korona. — Félévre . . . 4 korona.
Negyedévre . . . 2 korona 50 fill.
— Egyes példány ára 20 fillér. —

Bárvarth Gyula
felelős szerkesztő.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Igmándy-utca 60. szám.
Kéziratot vissza nem adunk.
Nyílt-tér garmond sora 40 fill.

A gazdasági cseléd és- munkás ügy rendezése.

A mult év nyarán midőn a gazda reménytelte érzésekkel gyönyörködött az arany kalással diszeskedő földjén s örült az isteni áldásnak; midőn a gazdától érkezett jó termés hírek hallatára az iparosok, kereskedők, hivatalnokok s mind azok kiknek üzletük, megélhetésük attól függ, hogy jó vagy rossz termésre van-e kilátás, osztoztak a gazdák örömeiben s rózsás színben látták a jövőt, mely már a sokféle válság közepett elviselhetetlen gondokkal rémitett; midőn az lehetett hinni, hogy a mezei munkás is, kinek sem földje sem vagyona, kire az adók termelési és reprezentatív költségek nem róznak nagy terheket, kinek egybe sincs mint polgári joga, — kötelessége és munkáskeze, ezzel ha nem is vetett, de jó termést arathat s így a jobb megélhetés biztos kikötőjébe evezhet. Midőn tehát mindenki a boldog megelégedés reményével volt eltelve: hihetetlen gyorsasággal a reménydús, derült, napfényes eget-komor sötét felhők borították el s vést jóslóan jött

a fergeteg. A lelketlen izgatók által mesterségesen felkorbácsolt roszindulatu szenvedély, az elégedetlenség kitörése; a jogot, törvényt tiporni kész; a személy és vagyon biztonságát veszélyeztető; az ő magyar becsületeséget és tisztességet megmértelvező gazdasági cseléd és mezei munkás sztrájk.

Mindenki meglepődött, egy ideig tanácstalanul állott s önkénytelenül azt kérdezte, mi lesz most? A kedélyek izgatottak lettek.

Voltak kik megijedve indokolatlanul is teljesítették a tul hajtott követeléseket; mások méltányos egyezsége léptek s voltak kik az igazság, jog és törvényre támaszkodva, mint a mihez a honpolgárnak joga van s mihez a hatóságok segédkezet is nyújtanak, karhatalom igénybevételével védték meg érdekeiket és a jogrendet.

Szomorú idők, fájdalmas vissza emlékezesek.

Mindenki belátta, hogy a cselédek és munkásoknak vannak méltányos követeléseik is, de a legtöbb nem jogos, mert végeredményben ugy a cselédek mint mezei munkások részéről szerződés szegésen alapszik.

Ez alkalommal részletesebben csak

a gazdasági cselédek bérmozgalmáról emlékezünk meg,

Mig egyfelől el kellett ösmerni, hogy a cselédek fizetése ugyanaz ma mint ezelőtt 50—60 évvel volt, holott a szükségletek: ruházati cikkekben a csizma, cipő, fehérnemű stb. élelmi cikkekben a hús, liszt, zsír stb. megrágultak; a sertésvész következtében a sertéstartásból való jövedelem megkevesebedett: addig viszont be kellett látni a cselédségnek, hogy tulhajtott követeléseikkel a gazdát zsarolni lelketlenség; hogy az addig birt fizetési feltételekkel egy évre önként szegődött, tehát az egy éven belől oly követelésekkel fellépnie, melyek a szegődésben nem foglaltak s ezek nem teljesítése esetén a munkát beszüntetni igazságtalanság és törvényellenes; józanul gondolkodva be kellett látniok hogy szegény ember mindég volt és mindég lesz, kinek dolgozni kell, hogy megélhessen.

Igy tehát mindkét részről a tényállások méltánylása következtében s az igényeknek az új szerződés kötés idején való érdemleges elintézésének biztatásával és reményével a rend helyre állott.

Ritmusok.

Hull, hulldogál a hópehely,
Sikos a kövezet.
Vigyáz! elesel angyalom.
Karomba kis kezéd!

To félve simulsz hozzám,
„Jaj meglát valaki!”
En meg magamhoz szorítlak
S szívem kezd vallani.

Mondok tenéked szép mesét
Virágos jövőről,
Te csak hallgatod s szép fejed
Vállamra visszadól.

S a mint párba ketteeskén
Boldogan haladunk,
Egy házból szép szőke lányok
Sóhajtának utánunk.

S a szőke lányok sóhaja
Hangos kacajba vész,
Csak ennyit értek belőle:
„Nó nézd a kis merész!”

Pedor.

A primadonna házassága.

Irtó: Sas Ede.

Egyszerre felmerül emlékezetemben az öreg Dósa Gábor alakja, a kinek mindig hetykére állott a bajsza, mindig mulatságra, kalandra vágyott a vére. A ki négylovas hintón járatta, virággal, csipkével, ékszerrel halmozta el a színtársulat szépét, a ki a kegyét megnyerte. S az öreg ur kegyét épen nem nehéz volt megnyerni: ha Trója is csak olyan bevehetetlen vár lett volna, mint az ő szíve, nem tíz évig, de tíz perczig ostromolták volna a görögök.

— Mi lett a nagy szoknyakergetőből?
— kérdeztem régi jó pajtásomat, a ki látogatóba jött hozzám a vidéki városkából, a melynek egykor én is tapostam a hepe-

hupás kövezetét. — Mi lett a három nap, három éjjel tartó mulatságok hőséből? A könnyelműség félistenéből, a ki aranyos kedvvel járt ebben a mi szürke világunkban?

Barátom mosolygott.

Hát bizony olyan metamorfózist nem énekelt meg Ovidius Naso, a minő vele történt. A híres hazardjátékos most még kalábriaszt se merne játszani három krajezáros alapon. A csélesap szoknyakergető otthon ül a felesége szoknyája mellett. Érdekekes története van az ő átváltozásának. Hallgass csak reám.

Azzal barátom elkezdett mesélni, megjegyzem, a nélkül, hogy szivarra gyújtott volna, mint azt a novella-hősök szokták cselekedni.

I.

Emlékszel ugyebár, milyen nevezetes

Olcsó árak!

Női Divat áruház és férfiszabó üzlet

Legnagyobb választék

FARSANGI KELMÉKBEN.

HEISLER FERENCZ és TÁRSA divatáruháza a Békához SZIGETVÁROTT.

Pontos kiszolgálás!

Azóta meg a munka rendes medrében.

Úgy a gazdák mint a cselédek a további tanácskozást és egyöntetű tervezetek kidolgozását megyéjük gazdasági egyesületére bízták s onnan várták az eredményt.

Igy a somogyvármegyei gazdasági egyesület is foglalkozott ez ügyvel s az egyesület humanus, a közügyekben fáradtságot nem ismerő, szakavatott elnöke Gróf Hoyos Miksa, ki is dolgozott ez ügyben egy tervezetet, de a mint az előre látható volt, az az egész megyére egyöntetűen nem volt alkalmazható, és pedig azért, mert a nagy terjedelmű megyében vidékenként változó a népszokások, termelési tényezők és egyéb körülmények, a fizetési módok egyöntetű kötelező kerestül vitelét lehetetlenné tették, így tehát a cselédek fizetésének meghatározása, mindenkinek saját tetszésére lett bízva, a mi majd egyértelmű azzal, hogy maradhat a régi rend.

A mint méltánytalan volt egyes helyeken a gazdasági cselédek követelése, mert azok teljesítése esetén a gazda ráfizetne a gazdasági üzemre s ezért nem volna érdemes gondokba merülni, a földet műveltetni és anyagi áldozatokat hozni; épp oly méltánytalan lenne ha a gazdasági cselédek érdekében mi sem lenne téve.

Nehogy agyon hallgatásra legyen ítélve a segélyre szoruló cselédek ügye, most midőn közeleg febr. 24-ike, a gazdasági cselédek fogadási ideje, időszerűnek véljük az emlékekbe vissza idézni a múlt nyárbán lefolyt gazdasági cseléd és — munkás bérmozgalmat, mely meg viselte úgy a gazdákat, mint a félrevezetett cselédeket; emlékre kell hozni azon, akkor tett ígéretet, hogy az új szegődéskor a mennyire a gazdaság jövedelme megengedi

és a cselédek jobb megélhetése szükségessé teszi, a fizetés javításról gondoskodva lesz.

Bizalomteljes érdeklődéssel tekintünk tehát a szigetvári járás földbirtokosai, bérlői és gazdatisztjei által tartandó értekezlet elé, melynek egyik tárgya a szigetvári járás gazdáinak érdekképviselői szervezése s másik tárgya a gazdasági cseléd és munkás ügy rendezése.

A mily dícséretes szándék az első, épp oly szükséges a másik, csak aztán ne úgy határozzanak, hogy határozni fognak.

Azonban bínni és reményleni kell, hogy ezen értekezletről egy gazda sem fog hiányozni s közös megegyezéssel oly nemes keblű és igazságos határozatot hoznak, mely méltányos lesz a gazdasági cselédek és mezői munkások igényei iránt, míg viszont elég óvatos és kiméletes arra nehogy a gazdák, főleg a közép birtokosok és kisebb bérlők érdekei s megélhetése túl ne terheltessenek.

A dolog érdemébe ez alkalommal bővebben nem bocsátkozunk, de valjuk meg őszintén, hogy a gazdasági cselédség helyz. tén segíteni kell. „Tempora mutantur et nos mutamur in illis“ igaz ugyan, hogy ma nagyon puskaporos levegőben élünk, de ha az egyik kezünkbe annak idején fegyvert fogtunk a jogos önvédelemre, nyujtsunk most másik kezünkkel kegyeret az érdemesek és szükségben levők segélyezésére.

M.

A pécsi püspök beiktatása.

Közel két éve már, hogy üresen áll a pécsi püspöki szék. Augusztusban lesz két éve, hogy Hettyey Sámuel pécsi püspök meg-

halt. S most a király Zichy Gyula gróft nevezte ki pécsi püspökké.

A beiktatás f. hó 7 én folyt le egész eszomban. Reggel 8 órakor megkondult a dóm öblös szava nagyharangja. Ez jelentette az installációs ünnepség kezdetét. Fel 9 órakor az egyházmegye papsága összegyűlekezett a bazilikában és innen vonult a püspöki palotába. Kilenc órakor megkondultak a város tornyaiban az összes harangok. Az új püspök ekkor vonult be a székesegyházba, melynek kapujában Szweifritz István kanonok a feszületet nyújtotta esőkra a püspöknek, majd a szenteltvízhintőt adta át, mellyel a püspök magát, a papságot és a híveket meghintette.

Walter Antal örkanonok ezután a székesegyház kulesait nyújtotta át a püspöknek. A kar ezalatt a Te Deumot énekelte. A menet a szentélyben foglalt helyet a kanonokok székeikben, a papság pedig köröskörül a főoltárnál. Utána a püspök elfoglalta trónját és felolvastatta a király adománylevelét és pápai kineveztetését. Zichy Gyula gróf püspök ezután latin beszédet intézett a papsághoz, mire Szweifritz István pápai praelatus, kanonok üdvözölte latin beszéddel az új főpásztort. Most a papság hódoló kézesokra járult a püspök elé, melynek végzetével a püspök a szöszékre lépett és a hívekhez intézett magyar beszédet. Visszatérve a püspöki trónra, átöltözködött a szent miséhez. A esendes mise után áldást osztott a püspök s ennek végzetével az egyházmegyei papságtól kísérve, visszatért a püspöki rezidenciába, ahol a tisztelgéseket fogadta. Először a papság tisztelgett, utána pedig a küldöttségeket fogadta.

Zichy Gyula gróf püspök székfoglalója alkalmából 11.000 koronát adakozott külföldi jótékony kulturális egyesületeknek és ezek között a Szigetvári jót. nőegyletnek 200 koronát adományozott a derek magyar főpap.

volt valamikor a dósapuztai kastély? Ottan estek hét vármegyében a legzajosabb mulatóságok. De hát 7 vármegye léhütői és potyafraterai még talán nem tudták volna megenni, meginni a huszezer holdas pompás birtokot. Henem elpusztította azt a gazdája jó szive. Dósa Gábor senkitől sem tudta megtagadni azt a szívességet, hogy arra a keskeny, finom papírszeletre alá ne kanyarítsa a nevét, ha erre a baráti szolgálatra fölkerítették. A dolognak az lett a vége, a mi előre látható volt: a dósapuztai kis király palotája dobra került. Mikor az árverésnek vége volt, a földesurnak még elég tekintélyes összeg jutott, kerek százezer forint. Te, aki őt ismerted, tudod, hogy nem arra gondolt, hogy annak a kamataiból tisztességesen megéljen, sem arra, hogy valami hasznos közgazdasági vállalkozás révén kétszer annyit csináljon belőle. Más terve volt neki azzal a százezer forinttal.

Bejött a városba s most már igazán gondtalanul kezdett élni, így most már azzal se kellett törődnie, mikor kell szántani, mikor kell vetni? Ő most már csak aratni akart. Egyszer, egy zajos éjszaka után, mikor már hajnal derengett be a kávéház ab-

lakain: bevetődött a mulató tanyára egy orvos, a ki valami nehéz betegét virasztotta. Az orvos ismerőse volt Dósának s fejesőválvá nézte, hogy koczingat az a cigányprimástól a nagybögöség az egész bandával.

A mulató vén gyerek észrevette az orvost, ott hagyta a bandát és telelepedett a doktorhoz a kávéház sarkába.

— Mondjad csak, Karesi, meddig élhetek én még?

Az orvos megfelelt neki őszintén:

— Ha így folytatod, öreg, öt-hat esztendő alatt elvisz az ördög. De ha megembereled magadat, olyan idős is lehetsz, mint Mathuzsálem . . .

— Köszönöm, — mondá Dósa fölhagyogó szemmel és hálatalten szorította meg az orvos kezét, a ki azt hitte, hogy energikus kijelentésével visszarántott egy veszendő embert a pusztulástól. Pedig hát az öreg egész más okból nézett rá oly meleg háladalossággal. Hamarossan kiszámította, hogy ha még öt-hat esztendőig él: annyi időre épen gyavallórossan kifutja a százezer forintból. Nem kell egy úri passziójáról se lemondani. Akkor aztán jöhet a halál. S remélhetőleg jön is. Nem engedi, hogy egy

igazándi ur nyomorogjon ez életben, mikor már a pénzt elverte, a mikor már nem is akar tovább élni . . .

II.

S hozzáfogott az élethez azzal a programmal, hogy öt-hat év alatt vége legyen a pénzének is, az életének is. Ezt a kettős célt nem is olyan nehéz szolgálni egyszerre.

Egész esomó pajtása akadt, a kik segítették őt a kettős életével elérésében. A kiknek semmi egyéb foglalkozásuk nem volt, mint hogy ők — a Dósa Gábor barátai. Ilyen foglalkozásra könnyen akad vállalkozó, kivált a mi szép Magyarországon. Ezek szívesen elpezsgöztek, elkártyáztak vele, hiszen ha vesztettek; tőle kértek pénzt — kölesön.

Ezeket az úri barátjait Dósa nyarankint levitte magával a Balatonra, melynek hajóját saját, fejedelmi yachtja uszott. Boldog volt, ha Balatonfüred vagy Siófok egy-egy fürdőző szép asszonyát egy kis sötahajókázásra vihette a búbajos magyar tengeren. Olyankor cigánybanda telepedett a hajócskára s az éjbeborult, csillagos víztükör fölött messzemesse szállott az édes magyar nótá. Ilyenkor az öreg Dósa szívében megerősödött a meggyőződés:

Szigetvár nevezetességei.

Ucai képek.

I.

Velencéről bizonyosan már olvasott vagy hallott egyet-mást a figyelmes olvasó. Tud valamit hát a Szt. Márk térről s a szt. márk-téri galambokról, melyek csapatosan tanyáznak ott s a közönség oltalma alatt állanak. Velence nevezetességéhez tartoznak ezek is. Ne higgye azonban senki, hogy mivel én nevezetességekről írok, az elmondottak után majd azt indítványozom, hogy tenyésszünk mi is galambokat, hadd lépjenek el a Zrinyiteret s növeljék Szigetvár érdekességét. Nem, ezt nem indítványozom, mert az utánzást semmiben sem szeretem. Csak azért hoztam elő a szt.-márktéri galambokat, a velencei galamb kultuszt, hogy háttérül szolgáljon ahhoz a képhez, melyet nagy vonásokban következőleg rajzolok meg.

Ebéd után van, a vasuti utcai fasor csöndes, de sáros. A nap ragyog, de nem melegít. Magamban járkálok s élvezem a nagy némaságot. Egyszerre egy lövés dörrenése ráz meg. Heves szárnyesattogással menekedik néhány madár. A füstnélküli puska-por nem árulja el a helyet, a hol a lövés történt. Tovább megyek s ime az utcai sárban egy hófehér szelid kis galambot látok véresen vergődni. Lehajlom érte, látom, hogy nincs segítség. Elvinném szegénykét, hogy ne a lovak tapossák szét s ne a kutyák falják föl, de eszembe jut, hogy ez nem szt. márk-téri galamb, nem köztulajdon, még utóbb bajba kerülne miattam.

Otthagytam. Hazamenet eszembe jutott, hogy egyre pusztul a magyar föld költészete. A fecskék már csak gyéren térnek vissza; fa, bokor, esalit, erdő nem nyújt már lakást az éneklő madaraknak, óra járásra kell menni, ha gyönyörködni akarunk bennük s ime most már a galambokon a sor.

Otthon elővettem kedves olvasmányomat, a kihágásokról szóló büntető törvénykönyvet s 115. §-ában nagy ámulattal olvastam, hogy „*ötven forintig terjedhető pénzbüntetéssel büntetendő: a ki a hatóság tilalma*

ellen valamely községben vagy ennek közvetlen közelében lö.“ Odább meg ezt találok az 1890: I. t. cz. 221. §-ában: „*Községek belterületén löni tilos.*“ Ez ellen vétők is 50 frtig terjedhető pénzbüntetéssel büntetendők.

Olvasva ezeket úgy éreztem, hogy olyan vagyok mint egy elnémitott parlament. Kezembem a törvénykönyv, mellettem a törvény és nem tudok érvényt szerezni nekik. Mert mit csináljak?! Föl nem jelenthetek senkit, hisz nem tudom ki volt a hős vadász, a rendőrség meg ki nem nyomozza s az is kérdés, hogy a főbíró megbüntetné-e testvérét a vadászatban, mert lehet, hogy tud más törvényt, mely megengedi a vadászoknak a lödözést bárhol.

Én tehát erősítem idegeimet, várom a további lödözést, nektek pedig szegény kis galambok tanácsolom, hogy repüljétek ki Velencébe.

II.

Honfitárs! ha kegyeletből eljössz valaha hozzánk, az alábbi jó tanácsokat véd kebledbe s hadd örökül fiadnak, ha kimulsz. Tanácsom: 1., Alkonyatkor, mikor az utcai lámpákat gyújtják, ne járj a gyalogúton. 2., A vasáros boltok előtt vigyázz.

Okát is adom. Nálunk alkonyatkor néha egy létrás ember siet végig a gyalogúton. Létrája a melled vagy gyomrodnak irányozottan van a vállán. A lámpák gyújtogatója ő, ki a gyalogúton melletted elrohan. Szerencse, ha melletted és nem neked rohan. Mert megtörténik ez is. S még csak haragudni sem lehet miatta. A kocsiúton sár van, hát ott nem mehet, végre ő is csak ember. Veszedni sem lehet vele, mert egyszerűen felők a létrájával, vagy mérgeiben nem gyújtja meg a lámpákat és sötétségben maradhatunk. Pedig ugyis oly kevés a világosság nálunk, hogy nagyobb joggal kiálthatunk föl, mint Göthe: több világosságot!

Megjegyzed ugy-e nyájas idegen, hogy lehetne a létrát vinni úgy is, hogy a föld felé legyen irányozva a vége. Igazad van! De a mi előljárásságunk nem tagja ám a haladó pártnak s minden újításra azzal felel, hogy minek? Nincs más orvosság hát, csak az, hogy vigyázz.

Akkor is vigyázz, ha vasáros bolt előtt mégy el. Innét ugyan nem létrákat, hanem hosszú szál vasakat hordanak ki, de ez nem tesz különbséget, ezeknek a hegye meg éppen szemednek, fejednek van irányozva s föl is nyársalna, ha nem volna gondviselés. Igaz, hogy ezt is lehetne földre irányzott véggel vinni, de hát a boltosok szükségesebnek tartják, hogy „aláz' szolgáját“ kiáltsanak a távozonak, a helyett, hogy vigyázatra intenek.

H I R E K.

— **A főispán lemondott.** Mint hiteles forrásból értesülünk, *Tallán* Gyula Somogyvármegye főispánja most az egyszer igazán távozik helyéről. Mint tudjuk lemondását illetékes helyen elfogadták, de helyébe egyelőre mást nem neveznek ki.

— **Uj szolgabíró.** A f. hó 6-án megtartott megyegyűlésen egyhangulag *Jeszenszky* Dezsőt választották meg a IX. fizetési osztályba Baresra szolgabírónak. Örvendünk.

— **Jegyzőválasztás.** Mint tudósítónk írja: *Vaskó* Árpád földinket, ki a helybeli jegyzőségnél mint segédjegyző hosszabb időn át működött, Szabad-Szt.-Király község jegyzővé választotta. — Gratulálunk.

— **Az iskolák az embermentés szolgálatában.** Néhány hete alig van hazánkban középiskolája, melyben ne beszélne a tüdővész borzalmas pusztításáról és arról, hogy a társadalomnak mily nagy szerepe van a baj enyhítése munkájában. A fogékony ifjúság lelkét így nyerték meg derék tanáraink annak az eszmének, hogy ők is az embermentés szolgálatába állanak és növelni fogják az embermentés alapját. A *József Kir. Herceg Szanatorium Egyesület* hívására az ország ötvennyolc tanintézetében rendeznek koncertet, felolvasást s tizenkét intézet már be is küldötte az alapnak bevételét. Mi ezt nemcsak az emberbaráti szép cél, de nevelési szempontból is fontosnak tartjuk és elvárjuk tanintézeteink ügyvezetőségétől, hogy az országos küzdelemben kiveszi ő is részét, a ki teheti koronákkal, a ki teheti fillérekkel. De könnyen nem szabad fogadni ezt az Istennek tetsző szép szándékot.

— Mégis okos ember vagyok én, hogy elhatároztam: öt évig még igazán élek . . .

Egyszer valami csodaszép, szelid szeptemberi alkonyon egy kis falveszka mellett kötött ki a jacht. A ezimborák örömmel fedték fel, hogy ott épen szintársulat terjeszti a kulturát. Délben Almáiban fényes ebéd volt; a pezsgőzést a hajón folytatták; képzelhető tehát, hogy ennyi testi élvezet után a társaság immár a lelki élvezeteket is erősen szomjazta.

Mindnyájan bevonultak a színpadra, a hol a „Szökött Katona“-t adta elő Felhő Gergely jól szervezett szintársulata. A kompánia az első sorba telepedett s roppant feszesen tartotta magát — nehogy a pezsgő hatását elárulják — és szigorúan összehont, kritikusai szemöldökkel figyelték az előadást. A társulat tagjai reszketve domborítottak a vendég uraságok előtt. Csak a primadonnának nem volt előttük legkisebb lámpaláza sem s tekintete oly barátságosan ismerkedett valamennyinek a tekintetével, hogy az urak egyre jobban uekipirulva, egyre zajosabb tapsviharral ismételték meg a szép szöke

primadonna inkább elmosolygott, mint énekelte dalait . . .

Elzengették már a színpadon azt a nótát, a mivel néhai való jó Szigligeti Ede kifejezte a Szökött Katona korának egyetlen, fájó tragikumát: a mikor katonának verbuváltak kötéllal, elfogták a szegény legényt erővel. Fejébe nyomták Korpády Gergelynek is a katonasapkát s kedvese szívzaggató zokogással borult a vállára, esdekelve, hogy váltsák ki szíve bálványát a katonaságból . . . De biz azt el akarták huzozolni irtalom nélkül.

Ekkor egy erős mély hang fölszólt a színpadra:

— Hohó! El ne vigyek azt a derék legényt! Én nem engedem!

A nézőtérben, de meg a színpadon is nagy megrökönyödés támadt a Peleskei nótárius eme föltámadására.

Csak a bájos primadonna nem vesztette el a lélekjelenetét.

Odaállott a zugólyuk elé és visszafelelt a közbeszólónak, Dósa Gábor uramnak:

— De mikor nincs pénzünk, hogy kivált-

sák nagyságos uram!

— Van nekem! — lelkesedett a gvallér. — Adok én! Mennyi kell!

A verbunkosok vezetőjét az igazgató játszotta. A derék direktor — a primadonna szemének egy intésére — nyomban beletalálta magát új szerepébe s azt mondta!

— Nem adjuk alább ezer forintnál!

— Itt az ezer forint! — kiáltott Dósa s felnyújtotta a színpadra az ezer forintot az ötletes primadonnának . . .

Hát így még semmiféle Maecenás nem pártolta a művészetet.

A közönség roppant jól mulatott a Szökött katona ez átdolgozásán, s csak akkor kezdtek bosszankodni, mikor a színészek e fordulat után nem tudták tovább játszani a darabot. A lázongó zugást, zajongást Dósa Gábor csillapította le, aki felugrott s kihirdette harsány hangon:

— Az előadásnak vége! Tessék hazamenni! A kinek nem tetszik: velem gyűlik meg a baja!

(Folytatása következik.)

— **Betörés a járásbiróságnál.** Nem minálunk de Kaposváron a mult esőtörtök és péntek közti éjjelen ismeretlen tettes, betöréses-lopást követett el a kir. járásbiróság épületében. A helyi viszonyokkal bizonyára ismerős tolvaj, több helyiségen keresztül a járásbíró hivatali szobájába behatolva, ott a gyonge vasszekrényt megfurta, a lyukon keresztül a vasszekrénybe nyult és 700 korona készpénzt, számos bűnjelül szolgáló értéktárgyakat ellopott. Jól végzett munkája után észrevétlenül a mint jött, távozott. A rendőrség nyomoz, de eddig sikertelenül.

— **Megfagyott vén cigány.** Egy szegény teknővájó cigány karaván tanyázott a molványi erdőben. Közülük a 75 éves öreg dáde *Kalányos József* a héten egyik délután a községekbe ment koldulni, de hiába várta vissza, mert még másnapra sem tért vissza, mert az erdőszélen megfagyott a hóban.

— **Felülfizetések.** Mult számunkban közöltük a szigetvári jótékony ker. nőegylet estélyén való felülfizetéseket. Ezen névsorból tévedésből *Stern Lajos* ur. (Pata) 5 kor. felülfizetése kimaradt, mit most készséggel igazítottunk helyre. S mint értesülünk *Ocsodál Gusztáv* ur az estélyre szállított tárgyakért pénzt nem fogadott el, ez szerint 20 K 30 fillért fizetett felül. Köszönet.

— **Le akarta szurni.** A Somogyvármegye írja: *Varga Samu* Barossuteai (Kaposvár) lakos cselédjéhez az este beállított *Fecske György* szigetvári illetőségű napszámos. Az illuminált állapotban levő ember le akarta szurni a cselédleányt, aki rémülten menekült el előle. A gyorsan előhívott rendőr bekísérte *Fecskét* a rendőrségre, ahol az azt a meglepő vallomást tette, hogy a cseléd az ő elvált felesége. Azért akarja leszurni, mert hasztalan hívta haza, nem akart hozzá visszatérni. Hogy mi igaz a tulságosan beszszelt *Fecske György* vallomásából, az egyelőre kétséges. Egy azonban bizonyos, hogy *Fecske Györgyöt* lezárták.

— **El Amerikába!** Az új esztendő rendkívül kedvezőtlen viszonyok között indul. Az elégedetlenek száma egyre nő. A megye alispáni hivatala alig győzi kiállítani a kívándorlók részére a utleveleket. Ujabban a megye területéről 12 család vándorolt ki.

— **A pelgári önszegélyző-egylet közgyűlését** ma délelőtt 10 órakor tartja saját helyiségében.

— **Elfogott tolvaj csavargó.** Egy elzülött foglalkozás nélküli csavargó *Horváth János* f. hó 6-án délután bement *Légrádi János* helybeli lakos záratlan szobájába, hol súlyos betegen fekvő testvérén kívül senki sem volt és a szekrény tetejéről egy 34 koronával terhelt fekete bőrszékenyt ellopott. Károsult midőn a lopást az esti órákban észrevette, fiával együtt nyomozni kezdett a különböző kurta koreszmákban. Sikerült is a *fiának* *Franciszti János* sorompói vendéglőjében a tolvajt elcsípni, ki ott feltűnően költséket. A fiu fizetésekor a tárczát felismerte nála, melyben még 20 kor. maradt. A rendőrség letartóztatta a tolvaj csavargót, kit a járásbiróságnál 29 napi fogház büntetésre ítélték el.

— **Selyembogárpeték kiosztása.** A földmivelésügyi miniszterium azoknak, akik a selyemtenyésztéssel foglalkozni kívánnak,

1906-ban is ingyen ad petét, illetve selyemhernyót. Ebbeli igényeiket vagy az illető község selyemtenyésztési megbízottjánál vagy esetleg a községi előljárással utján a szekszárdi selyemtenyésztési felügyelőségénél jelentsék be.

— **Felhívás a kereskedőkhöz.** A szigetvári kereskedő ifjak egyesületének elnöksége felhívja úgy a tisztelt kereskedő urakat, mint a kereskedő ifjakat, hogy a kereskedő ifjak egyesületébe minél tömegesebben lépjen sziveskedjenek. Ezen egyesület magasztos czélját úgy a kereskedők mint alkalmazottak ismerik. Nem vonom kétségbe, hogy jelen felhívásunkat nem fogják figyelmen kívül hagyni. Tekintve azon körülményt, hogy a fenti egyesület évi tagsági díja csak 7 K. 20 fillér amely összeget havi részletekben azt hiszem minden alkalmazott nélkülözni tud. Az egyesület könyvtára minden tagnak rendelkezésére áll, amely az időszertint 120 kötet, de rövid időn belül 400 kötetre lesz kibővítvé. Szives jelentkezések *Szabady Géza* egyesületi elnökhöz intézendők.

— **Az izraelita nő-egylet** mint értesülünk a jövő hó elején műsoros estélyt rendez. A program összeállítás és az est minél sikeresebbé tétele végett a szűkebbkörű bizottság már ülésezett és megkezdte működését.

— **Iskola sorozások.** Mostanában élénk hírlapi polemia indult meg a körül, hogy a tanulókat, mint a katonákat sorozás elé állítsák a végből fölvehetőek e hat éves korukban a népiskola első osztályába, vagy következő osztályokba, vagy nem. Vannak kik ezt nem helyeslik és azt kívánják, hogy az iskola kötelezettség a 7-ik életévben kezdődjék. Azok, akik az első módnak hívei, argumentálnak, hogy e rendszer mellett az igazán tehetségesek nem vesztenek semmit, míg a fejletlenek időt nyernek arra, hogy testileg és szellemileg kifejljenek. Éppen a fejlődés szempontjából helyesebb, ha az iskola köteletség a 7-ik életévvel kezdődik; mert az eljárás egyszerűbb és egyöntetűbb és a tehetségesebb gyermekek nincsenek kitéve azon veszélynek, hogy túleröltetés folytán később visszafejlődjenek.

— **Juszuf a lövöldöző török avagy a hűtlen asszony története.** Múltan írhatjuk ezt a címet, mint az alábbi eset is igazolja: Már 8 éve, hogy vadházasságban élt *Babos Pál* 28 éves kispeterdi muzsikusi cigány *Babai Julival Kakas* (Bukó) Gábor elvált nejevel. Ebből a vadházasságból két gyermek származott, a most 5 éves kisfiu és egy 3 éves kisleány. De *Babai Juli* ugylátszik nem sokat törődött apró gyermekeivel, mert a változatosságot szerelve, egy másik ottani muzsikussal kezdett szerelni viszonyt, mire a második férj rájött és nejét elűzte. Az asszony két gyermekével Szigetvárra jött, hol párnapiig tartózkodott. Utóbb megmondta a dolgot és szerdán este fuvarosnak megfogadta a nálunk letelepedett *Hasakoric* Juszuf ezukorka és fekete kávé árus törököt, hogy egyes szürke lovával vigye őt és gyermekeit Kis Peterdre. Este 7—8 óra között meg is érkeztek oda. Ekkor a lelketlen anya a hűtlenül elhagyott *Babos Pál* udvarába a hóba bedobálta a csöpségeket. A gyermekek sirására kijöttek a cigányok és a szegény gyermekeket bevitték a melegre. Roppant dühbe jött erre a második férj s baltát ragadott kezébe s egy másik cigánynyal üldözőbe vette gyermekeinek bestialis anyját,

ki a török kocsiján Szigetvár felé vágatott. Végre Botykánál a gebe a futást már nem bírta, már majd kidült. A gyors lábu üldözők pedig utón érték az asszonyt és a törököt. Juszuf erre megállott és forgópisztollyal kétszer rálőtt a cigányokra. Az egyik lövés nem talált, de a másik igen. Hanem szerencés volt az üldöző férj, kit a lövés ért, mert a zsebjeben levő 5 koronás ezüst pénzdarabba ütődött meg a golyó és így nem sebesült meg a véletlen folytán. A lövések után vége lett a török-cigány háborúnak. A békekötés pedig a járásbiróságnál lesz.

— **Jutalomjátéka** lesz kedden társulatunk kiváló komikusának, *Bátori Belának*. Színre kerül a *Fecskefeszék* operett. Hiszszük, hogy a közönség méltányolja *Bátori* tehetségét és ellátogat a színházba. Különben a jutalmazandó maga is ez uton kéri a t. közönség pártfogását.

— **Nem lesznek hadgyakorlatok az idén** A hadsereg magyarországi csapattesteinél az idén nem lesznek nagy hadgyakorlatok. A hadügyminiszter most küldte szét az ezredparanacsokhoz a tartalékosok behívására vonatkozó rendelkezéseket, s ezek határozottan arra vallanak, hogy Magyarországon nem fognak nagyobb szabású hadgyakorlatokat tartani. Ezt az a körülmény indokolja, hogy a behívott póttartalékosok kiképzése elfoglalja az időt, amennyiben pedig a tavasszal megtarthatják az 1905. évfolyambeli újoncok sorozását, ezek kiképzése épp arra az időre esik, amikor a hadgyakorlatokat szokták tartani.

— **Egy páratlan ajándék!** Lapunk mult számában megemlítettük, hogy visszatérünk „Tolnai Világ Lapja” kedvezményére, mely egy dombormű. Ezen dombormű *Kallós és Márkus* hírneves művészek alkotása, s igazán elragadóan szép. A dombormű közepén *Rákóczi* ül, míg vele szemben egy tárogatót fuvó kurucz. A háttér egy várat ábrázol. A dombormű négy sarkán medallion-szerűen vannak elhelyezve *Rákóczi* következő vezérei, és pedig *Bottyan János*, gróf *Bercsényi*, *Andrássy* és *Bezerédy*. Mindezen alakok kitűnő hűséggel vannak előállítva. Ezen dombormű öntve van, s elegáns keretbe van foglalva. Meggyőződésünk, hogy hasonló meglepetést lap még sohasem adott előfizetőinek. Irjon Ön a „Magyar Kereskedelmi Közlöny”-höz, Budapest, VII., Dohány-utca 16—18 szám, s kérjen további felvilágosítást „Tolnai Világ-Lapja” előfizetésére a domborművel együtt. Röviden itt megemlítjük, hogy az előfizetés „Tolnai Világ-Lapja”-ra félévre 4 frt helyett 3 frt, míg a domborművet ingyen szállítja a vállalat, csupán a keretet számítja fel, ami 2 frt 50 krajczárba kerül.

Tarka krónika.

— A falusi iskolában. — Az okos kis leány. — Mindjárt gondoltam. — A kökler.

Mulatságos eset történt a minap egy közeli falu népiskolájában.

A tanfelügyelő a fiuk tanulmányi előrehaladottságát vizsgálgatta s felszólított egy néhány hét előtt felvett tanulót:

— No fiám, — kérdezte tőle — mutasd meg mit tudsz?

Erre a gyerek kilépett a padból és a fejete jére állva, néhány bukancet vetett iskolatársai gyönyörűségére. Persze kiderült, hogy rosszul értette a kérdést a fiucska, a ki különben egy vándor komédiásnak nagy reményekre jogosító gyermeke.

Egy szép asszony nagyon dicskedett egy fiatalember előtt azzal, hogy az ő kis leánya milyen okos: mire a fiatal ember azt kérdezte a kis leánytól:

— Hogy hívják a papáját?

— Kohn és társai! — volt a készsleges válasz.

Reggel még épségben hajtották ki a csordával egy magyar utczai öreg özvegyasszony tehenét, este azonban már csak a tehen bőrét hozták haza, mivel hogy megdöglött. Kérdik az asszonytól szomszédjai hogy miként történt a dolog?

— Nem tudom, de mihelyt láttam, hogy csak a bőrét hozzák haza, mindjárt gondoltam, hogy valami baja történt a tehennek.

Csepürágással, meggyébbel mulattatta multkor a „Sörház” koresma vendégeit egy kókler. Végül éles kardot dugott le a torkán. Meg visszahuzta.

Szörnyen bámultak az atyafiak.

De egy elbusult szürös magyar nem volt meglepedve. Előretüledett. Megáll a pódium előtt s rászól a kóklerre:

— Asszemmi! Ide nézzen az ur, (a saját torkára mutat) itt lement egy ház, egy fél szesszió föld, meg egy szőlő! Azt húzza vissza az ur!

Színház.

Egy hivatásának magaslátán álló műintézet, a társadalmi életre, ugyszólván döntő befolyást gyakorol. Kebelében egy intelligens színészgárdával a szellemi élet fejlesztése, a város erkölcsi értékének növelése érdekében bíró szolgálatokat tehet.

Ez a körülmény teszi kötelességünké azt, hogy Szilágyi Dezső színigazgatónak jelenleg nálunk működő társulatával, illetve személyzetével s vezetésével e helyen foglalkozunk.

A vezetést illetőleg senki semmiféle kifogást nem tehet. A repertóár okos összeállítás, az előadások szabatos lefolyása határozottan arra vallanak, hogy a directió a folyton fokozódó igények kielégítésére mindent elkövet. S a személyzet is jól megállja helyét.

Sajnos mindennek daczára a mi közönségünk roppant indolentiával viseltetik a színház iránt. De szeretjük hinni, hogy ez csak az első héten volt így. Hanem most, midőn megismerték a társulatot, felhagynak a közönytél és tömegesen látogatják a színházat, mely megérdemli a pártfogást.

„János vitéz.” A mult szombaton ez volt az első bemutató előadás. A darabot magát méltattuk már egy kiscé, de azt hisszük, hogy felesleges tovább dicsérni, mert nem szorult rá ez a remek magyar operett, mely az ország minden színpadán órisi sikert ért el. Am lássuk a szereplőket. Kukoricza Jánost Jászai Mariska játszta, kinek elragadóan kedves játékán valami csudálatos báj ömlik végig. Hangja pedig nagyon kellemes. Lendvai Ferike Iluska naiv szerepét szépen játszta és énekelt. A gonosz mostohát pedig V. Berzsenyi Margit alakította sikerülten. Bagó trombitás szerepét Kiss Pista baritonista játszta és énekelt. Jók voltak még: Bándi Rózsi, Vágó Istvan, Báthori Béla és Miskey József. Az előadás telt ház előtt folyt le.

Vasárnap. „A löcséi fehér asszony.” Ezt az érdekes énekes színművet adták gyér közönség előtt. Az előadás mindvégig jól folyt le. Különösen kitűntek: Kiss Pista mint Andrassy István kurucz generális és Lörinczy Erzs, mint Korponayné, a löcséi fehér asszony, ki a mű erősebb drámai je-

lenetében valósággal megrázó hatást tett a közönségre. Miskey pedig mint Korponay jól megálta helyét, nemkülönb Vágó és Eöri P. Béla is. Itt nem mulaszthatjuk el, hogy külön meg ne dicsérjük Szilágyi Ivort, ki a dervis generálist oly drámai erővel játszta és oly gyűjtő hatással és hazafias hévvel szavalt, hogy elragadott bennünket. Jók voltak még Lendvai Ferike és Sarkadi.

Hétfő. „Sötétség” Ruttkaynak 4 felvonásos kitűnő színműve, mely a mai katonai és polgári becsület közti különbséget és a párbaí — a kor ferdeségeit oly esipősen ozlorozza, adatott. Ezt a morállal és üdvösséges tanuságokkal teli darabot sajnos csak kevesen látták. Pedig sajnálhatja mindenki, ki nem volt jelen. A szereplők mindnyájan kitétek magukért. Vágó, Lörinczy Erzs, Miskey és Lendvai Ferike, mind kitűnően játszták és alakították nehéz szerepeiket. Mig Kiss Pista is jól játszta a kérélhetetlen öreg ezredest. V. Berzsenyi M. az ezredesné (vak neje) szerepét oly hatással játszta, hogy megkönyeztük. Szilágyi Ivor mint főhadnagy az ezredesné fia, erősen festett szemöldökével és szemjátékával akart hatást elérni, de ez nem sikerült neki. Ellenben Sarkadi Endre kitűnően alakított. Szánalmas volt látni Bátori Bélát a nem neki való intrikus szerepben. Végül megjegyezzük, hogy egy tagból álló deputációt még nem láttunk, csak ez esten, mert Eöri egy személyben volt a városi képviselők küldöttsége.

Keddén „Smólen Tóni” bohózat. Ez kell a magyarnak! Meg a mi publikumunknak. Volt is telt ház. A czímszerepét Bátori Béla a mi régi jó ismerős komikusunk kreálta oly sikerülten, hogy bátran mondhatjuk, hogy kevés ilyen Smólen Tóni van a színpadokon. Volt is tapsban bőven része, kezdettől végig. De Sarkadi Endre is, ki ügyes színész, Izidor livrés inas szerepében gyakran megkaczagtatta a közönséget. Nemkülönb Eöri és Lendvai Ferike is. Vágó Jászai, Bándi Rózsi és Miskey szintén hozzájárultak a sikerhez.

Szerdán „Fehér Anna” Gárdonyi betyár története került színre, majdnem üres ház előtt. A közönség jó része, kimondjuk igazán, álszeméremből nem nézte meg ezt a szép magyar darabot. (Pedig kár okoskodni.) Egyikünk sem Orleánsi szüz és nem szent Antal, tehát félre az álszenteskedessel Ily becsületes darabban nemszabad prűderiát keresni. Pont. A czímszerepét Jászai Mariska erős drámai kvalitással játszta, érzéssel, okosan és szépen, miért is tapssal adóztunk neki. Fehér Lászlót Kiss Pista játszta. Ez teljesen neki való szerep. Mig Lörinczy Erzs, kissé gyenge volt Mancsi szerepében, nem tudott hatást kelteni. Szilágyi Ivor nagyon fiatal szolgabírónak volt maszkirozva és néhány hibát fedeztünk fel játékában. A 4 ezigány leapadt kettőre. Ugy a hogy okoskodtak ketten 4 helyett. Salamon lokupezet Bátori adta a tőle megszokott ügyességgel. A színpadi berendezés sem volt helyes. Végül tévedésből a függöny előbb legördült. Jászai utolsó jelenése így hatástalanul elveszett. Mindazonáltal kár volt a darabot meg nem nézni.

Csütörtökön „Hajduk hadnagya” Rajna Ferencz remek szép magyar operettje került színre, most ismét szép számu kö-

zönség előtt. E darabban mutatkozott be előnyösen Szilágyi Dezső színigazgató, most mint operett buffó komikus, meg is tapsolták sikerült alakításáért. Miskey mint a hajduk hadnagya, ma hallatta csak igazán szép tenorját, valamint Bándi Rózsi Jadviga grófné szerepét játszta előkelően és jól. Hangja is kellemes, de úgy tudjuk, hogy a torka fájt. Igaz, hogy kissé lejjebb énekelt, de se baj, csakhogy játszott. Bátori ma estén ismét brilirozott. Megmutatta, hogy egyik leghasznavehetőbb tagja a társulatnak, ezt bizonyítja az a tapsorkán mely minden jelenetét és kupléit kísérelte. Jászai Mariska a kadét szerepében ragyogtatta művészetét. Az a pajzán jókedv, mely játékát oly kedvessé teszi, ez estén sem hiányzott belőle, miért is a sok tapon kívül még elismeréssel is adózzunk a művésznőnek. Jók voltak még Sarkadi és Vágó. A közönség ez estén kitűnően mulatott.

Pénteken „Bob herceg” ez az édes dallamu operett ment félhelyárrakkal. Helyre legény is volt ám Bob urfi a talpán, Jászai Mariska. De Szilágyi, Miskey, Bándi Rózsi, (ki ma már jobban énekelt) és Bátori. No meg Vágó mint borbély és Sarkadi, nagyban hozzájárultak a sikerhez. A szereplőket gyakran hívták a lámpák elé.

Szombaton délután félhelyárrakkal ifjusági előadás volt. Molière 5 felvonásos vígjátékát a Fősvényt adták. Este pedig a „Bolygó görög” című operett ment sikerülten.

Vasárnap. Ma ismét két előadás lesz. Délután népelőadás félhelyárrakkal, színre kerül: „Cszimadia mint kísértet”. Este „János vitéz” másodsor, de bérletszünetben. B,

A D. K. E. évkönyve.

A Dunántúli Közművelődési Egyesület tizenöt évi főnállása alkalmával most jelent meg az egyesület évkönyve, Fodor Oszkár dr. főtítkár szerkesztésében. Az évkönyv bevezetésében panaszodik, hogy a társadalom nem keresi föl közreműködésével és állereivel ugy az egyesületet, a mint a maga elé tűzött nagy nemzeti föladatak megkívánják. De a következő fölbevással fordul az ország hazafias társadalmához: A Dunántúli Közművelődési Egyesület a nemzeti művelődésért harcol, kiseddévóintézeteket és nyári menedékházakat állít föl, nép- és vándorkönyvtárakat letesit, tanítókat és lelkészeket jutalmaz, kik a magyar nyelv terjesztésében érdemeket szereztek s minden eszközzel közrehatni igyekszik a művelődés terjesztésére s a nemzeti szellem ebrentartására a Dunántul. — Másfél évtized óta nehéz munkát végez s nemes célokat szolgál, de nagy céljaihoz képest nagyon is csekély anyagi eszközzel rendelkezik. Nem kételkedünk abban, hogy a társadalom hazafias érzése meg fogja találni a módot, a melyen az egyesületet velünk szolgálhatja. A D. K. E.-ben a tagok kötelezettségei a következők: a) az örökös tag 2000 korona alapítványt tesz, s azt öt év alatt befizeti; b) az alapító tag 200 korona alapítványt tesz, s azt öt év alatt befizeti; c) a pártoló tag öt év alatt összesen 100 korona fizetésre kötelezi magát; d) a rendes tag legalább 10 egymásután követke-

zö évre 4 korona évi tagdíj fizetésére vállal kötelezettséget; e) gyámolító tag, ki akár-milyen adománnyal járul az egyesület cél-jaihoz. A tagsági díjak a *Magyar Leszámi-toló- és Pénzváltóbankhoz* (Budapest, Dorottya-utca 6. sz. a.) küldendők, a tagsági beje-lentések pedig a D. K. E. titkári irodájához (Budapest, Akácfa-utca 9.) intézendők. — A D. K. E. vagyona 138.600 korona 24 fillér, ez összegből a kisdédvök fõntartására a le-folyt évben 4628 korona 70 fillér, a magyar nyelv tanításában kitünt tanítók és papok segítésére 2000 koronát, új népkönyvtárak létesítésére 4220 koronát s egyéb kulturális szükségletre 3698 korona 05 fillért fordított az egyesület. A D. K. E. a mûvelõdés ter-jesztésére szolgáló jó magyar könyvekbõl álló könyvtárakkal már fönnállása óta ter-jeszteti a magyar irodalmat s ma már 57 teljesen felszerelt könyvtárral rendelkezik. A D. K. E. az ország kulturális mozgalmai-ban a lefolyt évben is tevékenyen résztvett; Somogyvármegyében fiókegyesületet tart fõn, a melynek élén Tallián Gyula és Andorka Elek állanak. Az egyesület tizenöt éves fönn-állása alkalmából évi közgyûlést február hó 28-án Budapesten, az új városháza közgyû-lési termében fogja megtartani s ez alkalom-mal Széll Kálmán diszelnök szõzatot fog in-tézni a magyar társadalomhoz. Az egyesület Széll Kálmán, Pallavicini Ede õrgróf és Rá-kosi Jenõ vezetése alatt mûködik s minden — fõleg Dunántuli — magyar ember párto-lására érdemes.

Színházi pletykák.

— A csepürágók. — A csere. (Az ispán mint orvos) Ki a boldogabb?

Szilágyi a fejét vakarja, sehogy sincsen megelégedve. Lőcsei fehér asszony, Sötétség. Fehér Anna, ilyen kiváló darabok vannak mûsoron és folyton üres házak.

— Nõ ha így megy sokáig, — sóhajt fel. Somogy, Tolna, Baranya és Zala direc-tora, akkor csakugyan „Csepürágók“ leszünk!

Mulatságos kis eset történt a héten az egyik felvonás közben a folyosón; hol a sok cigarettázó között szivta illatos „Hungáriá“-ját a mi dorék ispánunk; M. ur is.

Egyszerre csak lélekszakadva rohan ki hozzá a jegyszedőné és így szól:

— Kérem tessék bejönni az öltözõbe.

— Már mint én menjek, — szól az erkölcsös családapa.

— Igen, igen kérem.

— Nem tehetek én ott semmit, hát mit akarnak velem?

— Semmit kérem, de a Bándi Rózi kisasszony kéreti a doktor urat, hogy jöjjön, mert fáj a torka. Siessünk kérem . . .

— Hja, hát doctort keres maga? lé-lelelzik föl az ispán ur.

— Igen kérem a Vajda doctor urat . . .

— Az már segíthet, — szól mosolyogva az ispán ur és földhöz csapta szivarkáját.

A ki látta a színházban, Guthi új da-rabját a *Smólen Tónit*, annak kedves ismer-õse ez az alak, s ennek személyesítõje Bátor-i Béla, a kinek olyan hálás szerepet jut-tatott a szerzõ.

— „Eis-vas“. Ezzel a mondással olyan harsogó kaczagásokat csal ki a közönségbõl, hogy még Hegedûs Gyula is megirigyelhetné érte. Bátori velõben klasszikus figurát csinál a Smólen Tóniból.

Természetesen volt is taps böven. Bátori nagyon megörült ezen újabb sikerének, Szilágyi igazgatónak pedig gondja volt rá, hogy a dolognak csattanója is legyen. Teg-napelõtt magához hívatta Bátorit és egy kellemes hírrel lepte meg.

— Tisztelt mûvész ur — szól hozzá, szerzõdése lejárában van, kiállítottam egy új- három esztendőre szóló szerzõdést.

— A régi fizetéssel kérdezte a színész.

— Nem . . . Azt a nagy sikert a me-lyet mint Smólen Tóni aratott, arra indított, hogy gázsiját felemljem, még pedig évi ötszáz koronával.

A direktor kezét szoritott a boldog Bátorival és hozzátette:

— Igazán boldog lennék, ha abban a helyzetben leszek, hogy legközelebbi sikere alkalmából (de nem Szigetváron, mert az lehetetlen. szerk.) ismét javíthatom a fizeté-sét ezer koronával.

Bátori egészen elérékenyült az öröm-tõl és meghatott hangon felelte:

— Direktor ur, én kívánom Önnek ezt a boldogságot!

Bagó.

Színházi mûsor.

Utolsó hét.

Hétfõ Lisistratta új operett.

Kedd Fecskefészek Bátori Béla jutalom játéka, új operette.

Szerda Kukoricza Jónás új énekes bohózat.

Csütörtök Bérlet szünet, szelvények nem ér-vényesek Gül Baba új operette.

Péntek Csõppség új énekes vigjáték.

Szombat Jászai Mariska jutalomjátékául a Dancigi hercegnõ új operett.

Kiadja a szerkesztőség.

Köszönet nyilvánítás.

Mindazoknak, kik ked-ves fiunk, illetve felejthetlen férjem *Riedelmajer Károly* te-metésén részt vettek, köztük az önkéntes tüzoltó-testület-nek is részvétükért, ez uton mondunk köszönetet.

A gyászoló család.

Legjobb

készítményü BUTOROK

minden kivételben, óriási választékban rendkívüli olcsó áron kaphatók:

Fehér Béla

butorraktáraiban

PÉCSETT, Apáca-u. 2. sz. a.
a takarékpénztári palotában.

5-25

Hirdetéseket

jutányos árért vesz fel
a kiadóhivatal.

DEUTSCH DÁVID FIA

MÁGNÁS

VÁSZNA

SZIGETVÁROTT

Törv. védve 18074 sz. alatt

Háziasszonyok!

Minden háztartásban nélkülözhetetlen!

Ingek és ágyneműekre
a legjobb és legtartósabb a

M Á G N Á S

v á s z n a !

1 vég (23 mtr.) 30 rőf 14 korona.

Egyszeri megrendelés
a legjobb ajánló levél.

Kizárólagos eladási jog.